

Ray Cooney MAYDAY (Run For Your Wife)

Premiera: 8 maja 1994, Duża Scena

Tłumaczenie: Elżbieta Woźniak

Reżyseria: Wojciech Pokora

Scenografia: Joanna Schoen

Asystent reżysera: Alina Kamińska

Inspicjent/sufler: Teresa Twardziak-Bazylczuk i Sylwia Domin

Występują: Katarzyna Litwin (Mary Smith), Alina Kamińska (Barbara Smith), Krzysztof Bochenek (John Smith), Łukasz Żurek (Stanley Gardner/John Smith), Maciej Słota (Bobby Franklin/ Stanley Gardner), Bogdan Grzybowski (Inspektor Troughton), Tadeusz Wieczorek (Inspektor Portenhouse), Przemysław Redkowski (Bobby Franklin), Adam Szarek (Bobby Franklin), Małgorzata Piskorz (Reporter), Anna Rokita (Reporter)

Ponad 1400 przedstawień! 20 rok na scenie! 100 procent frekwencji! Grubo ponad trzysta tysięcy widzów! Trzy tysiące godzin czystego, wyzwalającego śmiechu! Takie jubileusze w polskim teatrze się nie zdarzają!

Fajerwerki humoru, a zarazem pean na cześć męskiej zaradności, pomysłowości i intelektu. Niejaki John Smith, taksówkarz, usiłuje wybrnąć z pomocą przyjaciela z tarapatów i nieoczekiwanych zbiegów okoliczności, demaskujących jego podwójne życie: w dwóch oddzielnych domach, z dwiema różnymi, równie mocno kochającymi go małżonkami. Smith stacza śmiertelny pojedynek z obiema kobietami, jednym homoseksualistą i komplikującymi jeszcze bardziej sytuację gapowatymi inspektorami policji.

10 maja 2014 o 19.15 świętujemy (wystawiając 1397 spektakl na Dużej Scenie) dwie dekady Bagateli z tym niebywałym tytułem. Teatr przygotował także specjalną jubileuszową publikację książkową.

Trochę liczb

- Do 16 marca 2014 zostało zagrane 1368 spektakli.
- Widownia przy ul. Karmelickiej 6 liczy 338 miejsc. Przyjmując, że frekwencja na „Maydayu” w ciągu 20 lat wynosiła średnio 95 procent, można śmiało policzyć, że spektakl w Krakowie obejrzało 436 392 widzów. W 2013 roku Kraków liczył 757 904 mieszkańców, czyli statystyka mówi, że spektakl obejrzała ponad połowa mieszkańców miasta!
- Ze spektaklem „Mayday” wyjeżdżano 34 razy; zagrano wówczas 44 spektakle. Sztuka była garna między innymi w: Bydgoszczy, Tarnowie, Wieliczce (Kopalnia Soli!), Zamościu, Poznaniu, Warszawie (m.in. Sala Kongresowa), Gliwicach, Oświęcimiu, Sanoku, Katowicach, Wrocławiu, Rzeszowie, Bielsku-Białej, Nowym Targu, Strzelcach Opolskich, Niepołomicach i Krynicy.
- Wcześniej w spektaklu grali:
 - o John Smith – Wojciech Pokora (kilka pierwszych spektakli po premierze),
 - o Mary Smith – Dorota Korbacz-Bochenek,
 - o Reporter – Bogdan Gładkowski (1932-2004),
 - o Bobby – Wojciech Habela.
- Przy przedstawieniu za kulisami pracują: 1 inspicjent, 1 sufler, 1 akustyk, 2 maszynistów, 2 elektryków, 2 garderobiane, 1 fryzjerka i 1 rekwizytor.

AUTOR:

Ray Cooney, urodzony jako Raymond George Alfred Cooney w 1932 londyńczyk, spod którego pióra wyszła farsa nad farsami – „Mayday” („Run For Your Wife”), zanim stał się najchętniej granym na świecie autorem sztuk komediowych, był aktorem teatralnym. Aż do emerytury nie zerwał z zawodem wyuczonym, a między 1948 a 2000 zagrał także 13 ról filmowych i telewizyjnych.

Już jako czternastolatek związany z angielską trupą Briana Rixa marzył, by stać się tak wielkim i sławnym jak Laurence Olivier lub Marlon Brando. Los jednak chciał, że w 1961, kiedy jego aktorska kariera zaczęła się krystalizować, napisał (wraz z Tonym Hiltonem) „One for the Pot”.

Sztuka – choć sam Cooney w jednym z wywiadów przyznał, że nie miał pojęcia ani o konstrukcji, ani o zawiązywaniu intrygi – okazała się scenicznym sukcesem. Od tej pory młody aktor zaczął bardziej być dramaturgiem, a z czasem i producentem na West Endzie.

W 1983 stworzył Theatre of Comedy Company i został jego dyrektorem artystycznym. Scena pod jego rządami wystawiła ponad dwadzieścia sztuk, w tym „Pigmaliiona” z Peterem O'Toolem.

Jego twórczość jest do tego stopnia uwielbiana we Francji, że nazywa się go tam nawet „Le Feydeau Anglais”, w nawiązaniu do mistrza tamtejszej komedii popularnej Georges’a Feydeau.

Jest współscenarzystą, współreżyserem i współproducentem czterech komedii filmowych: „Not Now, Darling” (1973), „Not Now, Comrade” (1976), „See How They Run” (TV, 1984), w których także wystąpił, oraz adaptacji swego opus magnum „Run For Your Wife” (2011). Z synem Michael’em, scenarzystą filmowym („Tożsamość” J. Mangolda, 2003), napisał farsę „Tom, Dick and Harry”.

Doceniany przez widzów i krytyków oraz nagradzany za osiągnięcia w dziedzinie dramaturgii, z wyróżnieniem Orderem Imperium Brytyjskiego w 2005 włącznie, mówi, że najbardziej przyjemne w życiu jest bycie aktorem, bo to zabawa. Zarządzanie, bycie producentem, no i pisanie, wymagają niesłychanego skupienia. „Nie lubię się rozpraszać i jeśli piszę, to cała moja energia skierowana jest wyłącznie na to” – podkreśla.

W wyniku bardzo rzetelnego podejścia do pracy pisarskiej oraz chęci skończenia raz na zawsze z odpowiadaniem na pytanie „jak się pisze dobrą farsę?”, Cooney w kilku punktach wyłuszczył zasady swojej pracy. W nazwanej przez niego „metodą” instrukcji pisania fars zabrakło jednego punktu. Otóż – być może ze względu na skromność – nie umieścił paragrafu: talent. A bez tego pewnie, choćby nie wiem jak trzymać się cooneyowskiego przepisu, dobrej farsy się nie napisze.

REŻYSER:

Wojciech Pokora, jeden z najpopularniejszych a zarazem najlepszych aktorów komediowych powojennej Polski, urodził się w 1934 w Warszawie. Skończywszy wrocławskie Technikum Budowy Silników Lotniczych (obecnie Lotnicze Zakłady Naukowe), pracował w FSO na Żeraniu. Po dyplomie w warszawskiej PWST – której po latach miał zostać pedagogiem – (William w „Jak wam się podoba”, 1957), debiutował w 1958 rolą dziennikarza w „Wizycie starszej pani” w warszawskim Teatrze Dramatycznym, którego został etatowym aktorem na ponad ćwierć wieku. Grał następnie w Nowym (1984-90), Kwadracie (1990-2001, 2008) i Komedii (2001-3).

Wielokrotnie współpracował z Konradem Swinarskim, Ludwikiem René i Adamem Hanuszkiewiczem; występował w sztukach Shakespeare’a, Dürrenmatta, Witkacego, Herberta, Sofoklesa, Buchnera, Słowackiego, Brechta, Gorkiego, Cervantesa, de Ghelderode’a, Molière’a, Wyspiańskiego, Pirandella, Gombrowicza, Beaumarchaisa i Shawa. W ostatnich latach pojawił się w „Chorym z urojenia” w interpretacji Teatru 6. Piętro (2011), „Trzeba zabić starszą panią” w OCH-Teatrze (2012) i „Zemście” tamże (2013).

Pierwszą samodzielnie wyreżyserowaną przez niego sztuką był „Dyl Sowizdrzał” Grigorija Gorina w Teatrze Dramatycznym w 1978. Kolejne realizacje to „Styczeń” Jordana Radiczkowa (Dramatyczny, 1979), „Krasnoludki, krasnoludki” Tadeusza Kijonki (Komedia, 1979), „O dwóch takich, co ukradli ...” wg Makuszyńskiego (Nowy, 1985), „Fifty-fifty” Stanisława Tyma (Kwadrat, 1987), „Panienci Madame Tiny” Pierre’a

Chesnota (Kwadrat, 1989). „Czerwony Kapturek” Eugeniusza Szwarca (Syrena, 1991; Zielona Góra 1992), „Blask szklanej kuli” Janusza Kępskiego i Jarosława Kukulskiego (Operetka Warszawska 1991). Od 1992 wystawiał wielokrotnie farsy Raya Cooneya: „Mayday” (Wrocław, Zielona Góra, 1992; Katowice, 1993; Kraków 1994; Tarnów 1995, Częstochowa 1998), „Okno na parlament” (Wrocław 1994, Płock 1999, Białystok 2000), „Kochane pieniądze” (Wrocław 1997), „Wszystko w rodzinie” (Zielona Góra 1998, Płock 1999). Reżyserował także „Damy i huzary” (Zielona Góra 1993), „Love Story” wg Segala (Radom 1993). Dla Bagateli zrealizował jeszcze „Ośle lata” Michaela Frayna (1994).

Popularność i opinię wybitnego aktora komediowego zyskał dzięki występom w kabaretach „Owca” i „Dudek” oraz telewizyjnym „Kabarecie Olgi Lipińskiej”, a przede wszystkim dzięki rolom w filmach, serialach i Teatrze TV. Na dużym ekranie debiutował w „Zezowatym szczęściu” Andrzeja Munka (1960) drobną rolą podchorążego w obozie; jego nazwisko nie pojawia się w czołówce, podobnie jak w kilku następnych filmach. W 1972 zagrał u Stanisława Barei w „Poszukiwanym, poszukiwanej” słynną służącą Marysię, za którą przebiera się młody historyk sztuki w sytuacji kryzysowej. Inne jego darzone przez widzów swoistym kultem role, głównie serialowe, to: inżynier Gajny w „Czterdziestolatku” (1974-7) i „Czterdziestolatku 20 lat później” (1993) J. Gruzy, hrabia Żorż Ponimirski w „Karierze Nikodema Dyzmy” J. Rybkowskiego i M. Nowickiego (1980), docent Furman w „Alternatywy 4” S. Barei (1983), prezes KS Ogniwo w „Zmiennikach” S. Barei (1984) oraz Ernst von Nogay w „C.K. Dezerterach” (1985) i „Złocie dezerterów” (1998) J. Majewskiego. W latach 1958-2000 zagrał w 60 spektaklach Teatru TV, występował także w wielu programach muzycznych i rozrywkowych.

Wyróżniony Odznaką 1000-lecia Państwa Polskiego (1967) i Złotym Krzyżem Zasługi (1978), w 2000 podczas V Festiwalu Gwiazd w Międzyzdrojach odcisnął dłoń na Promenadzie Gwiazd.

W przeprowadzonej przed premierą rozmowie ze Zbigniewem Bauerem, Wojciech Pokora w ten sposób mówił o swojej pracy:

– Sztuka Cooneya jest świetnie napisana. W końcu napisał ją aktor, ze znakomitym wyczuciem sytuacji scenicznych. To jest najlepsza angielska tradycja: dla teatru piszą aktorzy lub reżyserzy.

Jest bardzo cienka granica między finezyjnie zrobioną komedią a farsą, którą często gra się na granicy szmiry.

„Mayday” zapewnia publiczności dwie godziny absolutnego relaksu i oderwanie się od smutnej, dręczącej niepewności. „Mayday” pozwala na oderwanie się od wszystkiego tego wszystkiego, co go dotknie za chwilę po wyjściu z teatru.

OBSADA:

Barbara Smith

Alina Kamińska urodzona w Brzesku, wykształcona w Krakowie, od 1991 związana z Bagatelą. Drogę artystyczną rozpoczęła pod okiem Sławomira Mrożka, grając w światowej prapremierze „Wdów” w Sienie. W macierzystym teatrze nie straszny jej żaden repertuar; wystąpiła w dramatach de Moliny, Czechowa, Jerofiejewa, Kafki (adaptacja), Wyspiańskiego, Witkacego i Gombrowicza, śpiewała w „Skrzypku na dachu” i „Sztukmistrzu z Lublina”, a od 1994 nieprzerwanie gra jedną z żon głównego bohatera farsy „Mayday” i jej kontynuacji „Mayday 2”. W Radiu RMF współprowadziła – w warunkach ekstremalnych – cykliczne audycje. W uznaniu osiągnięć zawodowych odznaczona orderem „Honoris Gratia” oraz Brązowym Krzyżem Zasługi. Pracuje charytatywnie od ponad 20 lat, bo uważa, że należy. Lubi ludzi z charakterem i pozbawionych małostkowości, gotuje z pasją i żyje z pasją, zawsze patrzy „do przodu”.

Mary Smith

Katarzyna Litwin, zodiakalny Rak tuż po studiach zaangażowany do Teatru STU, a w 1987 do Bagateli. Wcielała się na tej scenie m.in. w Klarę w „Ślubach panieńskich”, Violę w „Wieczorze Trzech Króli”, Melę w „Moralności pani Dulskiej”, Dorynę w „Świątoszku”, Donnę Dianę w „Zielonym Gilu”, Lenę w „Kosmosie” i Balladynę. Od lat rozbawia do łez publiczność rolą jednej z żon taksówkarza-bigamisty w farsach „Mayday” i „Mayday 2”. Jest aktorką śpiewającą; występuje w „Tajemniczym ogrodzie” (w poprzedniej realizacji jako Mary, w obecnej musicalowej jako Pani Medlock), a do niedawna w „Skrzypku na dachu”. Lubi po spektaklu widzieć zadowolenie, radość, czasem łzy i wzruszenie na twarzach widzów, bo to właśnie nadaje sens jej pracy na scenie.

John Smith

1) Krzysztof Bochenek od studenckiego debiutu w 1982 występuje w Bagateli. Jest aktorem wszechstronnym; grał w dramatach de Moliny, Arystofanesa, Shakespeare’a, Witkacego, Wyspiańskiego, Gombrowicza i Słowackiego, występował w przedstawieniach muzycznych i komediach. Od 1994 gra główną rolę w farsie „Mayday”, a od 2005 w jej kontynuacji „Mayday 2”, występuje również w „Testosteronie”, „Wieczorze kawalerskim” i „My w finale 2014”. W latach 1991-4 współpracował z Piwnicą pod Baranami. Jest współtwórcą kabaretu piosenki francuskiej „Dopóki będzie clown” oraz autorem kabaretów dziecięcych „Bergamuty” wg Brzechwy i „Śpiewowice” wg Tuwima. Laureat XII Przeglądu Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu (1991) i Konkursu Piosenki Francuskiej w Brwinowie. Lubi konie, śpiewanie przy gitarze i dobre jedzenie.

2) Łukasz Żurek

Stanley Gardner

1) Łukasz Żurek od 1991 związany z Bagatelą. Występuje w różnorodnym repertuarze od zagranicznej i polskiej klasyki przez komedie i farsy po musicale i kabaret. Ma na koncie role w dramatach de Moliny, Turgieniewa, Słowackiego, Wyspiańskiego, Witkacego i adaptacji Gombrowicza, a także w „Skrzypku na dachu” (reż. J. Szurmiej). Od 1994 występuje angielskiej arcyfarsie „Mayday” (reż. W. Pokora) i jej kontynuacji „Mayday 2” (reż. M. Sławiński), a także w „Testosteronie” (reż. P. Urbaniak) oraz interaktywnej komedii kryminalnej „Szalone nożyczki” (reż. M. Sławiński). W 1991 na IX

Ogólnopolskim Przeglądzie Spektakli Dyplomowych Szkół Teatralnych w Łodzi zdobył I Nagrodę oraz Nagrodę Publiczności za rolę Czepca w „Co się komu w duszy gra...” wg „Wesela” Wyspiańskiego w reżyserii Anny Polony.

2) Maciej Słota

Inspektor Troughton

Bogdan Grzybowicz od 1968 niemal nieprzerwanie pracuje w Teatrze Bagatela (niegdyś Rozmaitości), od 1997 jako aktor gościnny; pełnił tu również obowiązki dyrektora. W latach 1969-79 związany także z Teatrem Cricot 2 Tadeusza Kantora, gdzie wystąpił m.in. w „Kurce wodnej”, „Nadobnisiach i koczkodanach” i „Umarłej klasie”, biorąc zarazem udział w międzynarodowych festiwalach teatralnych. Zagrał w kilku spektaklach reżyserowanych przez Krystiana Lupę („Demon ziemi” Wedekinda, „Matka” Przybyszewskiego, „Nadobnisie i koczkodany” Witkacego, autorskie: „Kolacja” i „Przezroczysty pokój”). Obecnie można go w Bagateli zobaczyć w „Maydayu”. W 1966 wyróżniony odznaką Zasłużonego Działacza Kultury, w 2009 roku medalem prezydenta Miasta Krakowa „Honoris Gratia” oraz Złotym Krzyżem Zasługi. W tym samym roku obchodził jubileusz 50-lecia pracy twórczej. Lubi wszystkie psy, a zwłaszcza kundelki.

Inspektor Portenhouse

Tadeusz Wieczorek w 1961, po ukończeniu studiów na Wydziale Aktorskim krakowskiej PWST, debiutował na deskach Teatru im. Aleksandra Fredry w Gnieźnie. Pracował kolejno w teatrach: Ziemi Lubuskiej w Zielonej Górze (1963-4), znów gnieźnieńskim (1964-6), im. Adama Mickiewicza w Częstochowie (1966-70), Ludowym w Nowej Hucie (1982-8), a najdłużej w Rozmaitości/Bagatela (1970-82, 1988-91), gdzie obecnie występuje gościnnie. Ma w dorobku role w dramatach Arystofanesa, Shakespeare’a, Gogola, Czechowa, Erenburga, Brechta, Dürrenmatta, Słowackiego, Krasińskiego, Fredry, Bałuckiego, Wyspiańskiego, Zapolskiej, Żeromskiego, Witkacego oraz Iredyńskiego, a także w adaptacjach Bułhakowa, Reymonta, Kadana-Bandrowskiego, Dąbrowskiej oraz Iwaszkiewicza, jak również w komediach, farsach, musicalach i przedstawieniach dla dzieci. W Międzynarodowym Dniu Teatru w 2009 wraz z całą obsadą nieschodzącego z afisza od (wówczas) piętnastu lat „Maydaya” otrzymał odznakę „Honoris Gratia”.

Bobby Franklin

1) Maciej Słota od 1987 był przez dwa lata etatowym aktorem nowohuckiego Teatru Ludowego, a następnie do 1995 Teatru Bagatela, gdzie wciąż gra gościnnie. Jest związany z Teatrem KTO Jerzego Zonia, występował również na Scenie Molière w Krakowie. Odnajduje się w różnorodnym repertuarze, od Shakespeare’a, Czechowa, Słowackiego, Wyspiańskiego, Witkacego i Gombrowicza, przez Gogola, Fredrę i Zapolską, po Frayna i Cooneya. Od lat rozśmiesza publiczność Bagateli rolami w przebojowych farsach „Mayday” (jako Bobby Franklin podbił niejedno serce) i „Mayday 2”, równocześnie pokazując inne odcienie gry w „Macbethcie”, „Trzech siostrach” czy „Ślubie”. W 2011 na 30. Koszalińskim Festiwalu Debiutów Filmowych „Młodzi i Film” dzięki roli w filmie „Heniek” (reż. E. Kowalewska i G. Madej) zdobył nagrodę aktorską Ekranowe Odkrycie Roku. Lubi święty spokój, czyste jeziora i rzeki oraz lasy bez turystów.

2) Przemysław Redkowski dyplom łódzkiej PWSFTviT uzyskał w 2005. W szkolnym Teatrze Studyjnym zagrał w adaptacjach Gorkiego, Dostojewskiego, Belbela i Büchnera, a w łódzkim Teatrze im. Jaracza dołączył do obsady „Romea i Julii” (jako Tybalt) oraz „Dnia Walentego”. Na deskach Teatru Bagatela zadebiutował w „Nocy Walpurgi” (reż. W. Śmigasiewicz) rolą Aloychy. Gra w różnorodnym repertuarze od „Zbrodni i kary” po komedie i farsy. Rozbawia publiczność rolami Edwarda Wurzla w „Szalonych nożyczkach” i George’a Pidgena w „Oknie na parlament”. Od lat pracuje także jako konferansjer.

3) Adam Szarek krakowską PWST ukończył w 2005 i w tym samym roku debiutował na scenie Teatru Nowego w Poznaniu jako Parys w „Romeo i Julii” (reż. J. Wiśniewski). Pracował w sosnowieckim Teatrze Zagłębia (2006-7), a od 2008 gra w Teatrze Bagatela. Występował również w Teatrze STU („Biesy”, reż. K. Jasiński) i Nowym („Historie Petra Zelenki”, reż. P. Sieklucki). Gra w szerokim repertuarze: klasycznym, współczesnym, ambitnym i rozrywkowym. Z wyczuciem wykorzystuje subtelność w „Kochankach nie z tej ziemi” a przerysowanie w „Między nami dobrze jest”. Lubi neurofotoreceptoreplotyczne*) doznania związane z muzyką, teatrem, filmem, sportem, jedzeniem i słonecznym dniem.

*) neurofotoreceptoreplotyczność – wielozmysłowość, splatanie się bodźców i percepcji

Reporter

1) Małgorzata (Weronika) Piskorz mając dziesięć lat zagrała Isię w inscenizacji „Wesela” w Starym Teatrze (reż. A. Wajda) i – jak sama mówi – wtedy dopiero postanowiła zostać aktorką. W 2004 ukończyła krakowską PWST rolą Stelli w adaptacji „Fantazego”, zatytułowanej „Niepoprawni”, w tym samym roku otrzymała angaż w Teatrze Bagatela, gdzie zadebiutowała jako Lena w „Naczelnym” (reż. S. Sośnierz). Od lat rozbawia publiczność rolą córki taksówkarza-bigamisty w „Mayday 2”, a ostatnio również jako jedna z narzeczonych bohatera farsy „Boeing, boeing” i potencjalna panna młoda w „Wieczorze kawalerskim”. W 2008 studiowała w słynnym Lee Strasberg Theatre and Film Institute, do którego wróciła w 2009 na jeszcze jeden trymestr, co zainspirowało ją do zrealizowania sztuki w języku angielskim – „Seascape with Sharks and Dancer” Dona Nigro, w reżyserii Andrzeja Majczaka, wystawianej na deskach scen Molière oraz Loch Camelot.

2) Anna Rokita wrocławską PWST ukończyła w 2006. Już na drugim roku studiów debiutowała jako Laura w „Szkłanej menażerii” (reż. D. Starczewski) w Teatrze Bagatela, gdzie została także zaangażowana jako etatowa aktorka. Nazywana jest nie bez kozery „aktorzycą i „zwierzem scenicznym”, znakomicie potrafi wcielić się w postaci z wyobraźni i Dostojewskiego, i Woody’ego Allena. Jej kolejne role to: Ona w „Seansie” (reż. W. Nurkowski), Hedda w „Heddzie Gabler” (reż. D. Starczewski), Bianka w „Othellu” (reż. M. Sobociński), Sonia w „Zbrodni i karze” (reż. W. Śmigasiewicz), Dziewczyna w „Procesie” (reż. W. Śmigasiewicz), Adrian w „Seksie nocy letniej” (reż. A. Majczak), Karla w „Nocy Helvera” (reż. I. Villqist), Florence w „Układzie” (reż. M. Kotański) oraz m.in. pies i starsza kobieta w „Barbelo, o psach i dzieciach” (reż. M. Bogajewska). Po epizodach w „Mayday” i „Oknie na parlament” w 2012 zmierzyła się z pierwszą znaczącą rolą farsową w „Wieczorze kawalerskim”. Lubi krakowski Kazimierz.